นัยมือ

องอาจ สิงห์สุวรรณ

ที่มาก่อนดอกกาลจะบานผลิ
ลองแบมือดูสิจะเห็นเส้น
โยงมาจากเถื่อนถ้ำอันลับเร้น
มาขีดตนร้องเต้นอยู่กลางลาน

ที่ไปก่อนใบหอกจะแตกปริ
ลองแบมือดูสิจะเห็นสาส์น
ที่ส่งต่อจากเมื่อวานต่อเมื่อวาน
หมัดนี่เองที่ต่อต้านและต่อเติม

นี่คือมือเคยถือหอกและดอกไม้
ที่ตักน้ำก่อไฟมาแต่เริ่ม
นี่คือหมัดทรงพลังแต่ดั้งเดิม
ที่ชัดสู้และสร้างเสริมส่งทอดมา

เป็นเราเรารับเรื่องต่อเนื่องหนุน
เป็นเราเราที่ต้นทุนทรงคุณค่า
เป็นเราเราที่รู้จักการผลักพา
ผลักปีเดือนเถื่อนป่าเป็นอารยะ

เป็นเราเราด้วยสองมือที่เปิดม่าน
เพื่อก้าวผ่านส่วนตนและอัตตะ
ไปสู่สุขส่วนใหญ่ในภาวะ
เป็นเราที่เชื่อมพันธะความเป็นเรา

มือนี้มีอำนาจอยู่เต็มฝ่า
แบหรือกำต้องนำพามิสูญเปล่า
เมื่อรู้มือหมัดมีอำนาจเนา
จะแสง-เงาต้องรู้ใจไปพร้อมมือ

รู้จุดย่างบาทยืนของเวลา
รู้ได้มาอย่างธรรมที่ยึดถือ
รู้ใช้ไปในฐานเป็น อยู่ คือ
รู้ส่วนเริ่ม ส่วนรื้อ เพื่อส่วนรวม

ถึงเวลาใช้หมัดก็เต็มหมัด
สิเต็มซัดอัตตาที่บ่าท่วม
ถึงยามอ้าแขนกอดก็ถอดนวม
ถอดเพื่อสวมใจเช่นอยู่เช่นนี้

รู้ว่ามือมีแรงธรรมอยู่เต็มมือ
งามน้อยหรือหากใช้มันอย่างเต็มที่
รู้ว่ามีเมล็ดพันธุ์อันมือมี
ช่อมาลียังรอเต็มช่อช้ัน

รู้แรงมือทุกนัยก็ใช้มือ
เข้าไปรื้อไปเริ่มบางภาพฝัน
เข้าไปเริ่มไปรื้อให้จริงพลัน
กำลังมืออยู่ตรงนั้นตรงน้ำมือ

เป็นเราเราที่หลอมใจไขรหัส
เป็นเราเราที่ใช้หมัดอย่างสัตย์ซื่อ
เป็นเราเราที่พร้อมพาปีกกระพือ
นี่แหละคือกำลังเหนือแสงเงา

ที่มาก่อนดอกกาลจะบานผลิ
ที่ไปก่อนหอกปริมิสูญเปล่า
มือนี้แหละจะผลักพาและผ่อนเพลา
ดอกไม้เราจะยื่นช่อมือต่อมือ.